

bestaae, idet det nemlig deri siges: „Stamstutteriet forbliver paa Frederiksborg.“ Vi behøve altsaa ikke at have den Skræk for, at den høitærede Minister skulde ville forlade os. — Den ærede Minister yttrede fremdeles, at han havde bewiist sin store Iver for dette Stutteri ved, at han tidligere havde indstillet den af Rigsdagen vedtagne Lov til Nægtelse af kongelig Stadsfæstelse. Om den ærede Ministers store Iver tvivle vi jo ikke, men der er en anden Betragtning ved denne Maade at tage Sagen paa, som den ærede Minister maaskee ikke tilstræffelig har overveiet, og det er den, at en saadan kongelig Nægtelse af en af Rigsdagen med saa stort Fleertal vedtagen Lov — man vil erindre, at den her i Thinget vedtoges saa at sige eenstemmig — just ikke viser meget Hensyn til Rigsdagens Villiesyttring, der dog forekommer mig at burde tages Noget i Betragtning. Det er ganske vist, at der maa forudsættes et Tillidshold mellem Minister og Rigsdag, naar Forretningerne skulle gaae deres rolige og gode Gang, men der er i den hele Sag ikke vist Ministeren nogen- somhelst Misbillid. Thinget har haft sin bestemt og klare Anskuelse, og derefter har det givet sin Villiesyttring om, hvorledes det vil have den Sag taget, idet det nemlig vil have Ende paa dette Stutterivæsen; det var med 68 Stemmer mod 1, at Loven derom her blev vedtagen. Der vilde ogsaa fremkomme en utaalelig Tilstand, dersom hver af Ministrene fik et saadant Numer for sig og sagde: Jeg gaaer af, naar jeg ikke faaer denne Røphest sat igjennem; paa den Maade kunde ingen god Regjering bestaae her i Landet. — Den høitærede Minister bebreidede mig paa en Maade, at jeg var gaaet temmelig i Detail i min Kritik af den Beretning, som er os meddeelt; men hvad i Alverden er her dog at tale om, uden netop om de paagjældende Heste? Uden at blande dem med ind i Sagen behøvede man slet ikke at sige et eneste Ord. Jeg har holdt mig til, hvad der er blevet os meddeelt, og dertil har jeg givet de Bidrag, som jeg troer vare paalidelige og rigtige, hvorhos jeg maa bede erindret, at Ministeren ikke har modtaget Noget af det, jeg har anført. Hvad jeg har anført, staaer altsaa

fast, da det stiltiende er erkjendt af den høitærede Minister, at mine Meddelelser og Betragtninger ikke vare feilagtige. — Den høitærede Minister vilde ikke, at jeg skulde være gaaet tilbage til den svundne Tid, og han bemærkede fuldkommen rigtig, at for den havde han intet Ansvar, men naar jeg vilde vise, hvorledes Stillingen stadig har været her i Thinget, var det mig nødvendigt at henvide til Betænkningen — den findes i vort Bibliothek — for Finantsaaet 1850—51, da der var en saa stærk Mening om det Arigtige i at fortsætte Stutteriet, at det indstilledes, at man ikke skulde give nogen Person ved Stutteriet fast Ansættelse, hvortil man tillod en Forsættelse paa Prøve endnu i 10 Aar, hvilke endte med Loven af 23de Januar 1862, som ligeledes skulde være en Prøve. Naar jeg nu paastaar, at alle disse Prøver ere faldne saaledes ud, at man har antaget det for ubetinget rigtigt at ophæve det Hele, har jeg derved kun ytret, hvad der var Thingets næsten eenstemmige Beslutning. — Den høitærede Minister anførte som et Hovedargument, at det paa ingen Maade kunde siges, at Stutteriet havde en usund og uhenfigtmæssig Veliggenhed; men jeg vil dog bede ham tage for sig alle de officielle Meddelelser, som vi have i den Retning, og han vil da finde, at ikke engang den Commission, hvortil den ærede Medlem for Sorø (Holstein), som jeg til min Glæde seer er kommen tilstede idag, havde Sæde, har kunnet modsig det. Der siges vel i dens Betænkning, at det ikke var saa slemt, at man jo foreløbig kunde hjælpe sig igjennem; men derved modsiges ikke de eenstemmige Meddelelser, som vi have fra andre Commissioner og navnlig fra den, som afgav sin Betænkning under 2den November 1865. Af denne fremgaaer det klart, at samtlige Medlemmer vare enige om, at Stutteriet havde en usund og uhenfigtmæssig Veliggenhed. Jeg har tgaar allerede fremhævet, hvad den ellers har ytret, og jeg beder erindret, at det langt overveitende Fleertal af dens Medlemmer ikke kunde anbefale Stutteriets Vedbliven indtagen under saadanne Bilkær, som der siden aldeles ikke har været Spørgsmaal om at gjennemføre. Naar den høitærede Minister saa stærkt holder